

Arrest

nr. 224 142 van 19 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische en Turkse nationaliteit te zijn, op 5 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische en Turkse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 november 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 november 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 mei 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 juni 2018 en op 19 juni 2018.

1.3. Op 31 oktober 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Sheikh Faris, Aleppo. U bent gehuwd en hebt vijf kinderen. Midden 2016 zou u Syrië hebben verlaten nadat de algemene omstandigheden een verblijf in Aleppo niet meer mogelijk maakten. U vreesde eveneens te zullen worden opgeroepen als reservist. U reisde naar Turkije, verklaarde er een maand te hebben verbleven alvorens samen met uw broer A.(...), A.(...) (CG:1718529; O.V.: 8537044) verder te reizen naar Griekenland. Via Servië, Kroatië, Italië en Frankrijk kwam u tenslotte op 6 november 2017 aan in België waar u vervolgens op 16 november 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ter staving van uw verzoek legde u uw identiteitskaart voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het Commissariaat-generaal met opzet heeft getracht te misleiden door uzelf een profiel aan te meten dat het uwe niet was. Zo stelde u een soenniet van Arabische origine te zijn, Syrië te hebben verlaten in 2016 en over geen enkele andere nationaliteit buiten de Syrische te beschikken (CGVS 1, pg.3). In werkelijkheid en pas na confrontatie met de door het CGVS verzamelde informatie, gaf u toe van Turkmeense origine te zijn en bleek u Syrië veel eerder te hebben verlaten. Meer nog, u zou ruim drie jaar in Turkije hebben gewoond alvorens naar België te vertrekken (CGVS 2, pg. 2) én zou tijdens uw verblijf in Turkije de Turkse nationaliteit hebben bekomen (CGVS 2, pg.2). Dat u intentioneel frauduleuze verklaringen aflegde teneinde een verblijfsvergunning te bekomen, ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid volledig.

Vervolgens wijst het CGVS erop dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel Syrische als de Turkse overheid. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Turkije, noch dat u in geval van een terugkeer naar Turkije een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen:

Wat uw vrees ten aanzien van Turkije betreft, stelt u niet naar Turkije terug te kunnen keren daar u werd opgeroepen om u bij het Turkse leger aan te melden en u vreest te zullen moeten strijden in Syrië (CGVS 2, pg.3).

Allereerst dient er evenwel te worden opgemerkt dat u er niet voor terugdeinst ronduit frauduleuze verklaringen af te leggen teneinde een internationaal beschermingsstatuut te bekomen. Niet alleen ondermijnt dit in ernstige mate uw algehele geloofwaardigheid. Indien u daadwerkelijk de Turkse dienstplicht vreest en daarenboven vreest dat u door de Turkse overheid zal worden uitgestuurd om mee te vechten in het Syrische conflict kan er ook worden verwacht dat u onmiddellijk aangeeft dat u (ook) over de Turkse nationaliteit beschikt. De vaststelling dat u, en uw broer, dit niet doen ondermijnt dan ook evenzeer in grote mate de geloofwaardigheid van uw beweerde vreest ten opzichte van Turkije. Het ongeloofwaardig karakter van de verzoeken van uzelf en uw broer wordt bevestigd door volgende vaststellingen. Uw verklaringen betreffende uw oproeping zijn vaag, oppervlakkig, incoherent en kunnen bijgevolg niet overtuigen. U stelt dat iedereen van uw broers werd opgeroepen en zij reeds voor uw vertrek uit Turkije een oproepingsbrief zouden hebben ontvangen (CGVS 2, pg.3). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u niet blijkt te weten of ook u een oproepingsbrief werd toegestuurd (CGVS 2, pg.3). Nochtans besloot u wel Turkije te verlaten en zouden uw broers tot op heden nog steeds in Turkije woonachtig zijn (CGVS 2, pg.3). U stelt dat uw broers in het zwart werken en zich niet laten zien (CGVS 2, pg.3). Dit valt echter allerminst af te leiden uit de facebookprofielen van uw broers waaruit duidelijk blijkt dat zij hun dagdagelijkse leven verderzetten en hierover ook berichten. Handelingen die niet meteen een onderduiken typeren. Hiermee geconfronteerd poneert u enkel dat zij wel degelijk werden opgeroepen (CGVS 2, pg.3). Een stelling die u overigens niet staft met enig objectief bewijsstuk daar u op 18 juli 2018 enkel een kopie van een oproepingsbrief aan uw broer F.(...) voorlegt. Een kopie kan echter geen enkele bewijswaarde bevatten gezien deze gemakkelijk manipuleerbaar zijn. Bovendien stemmen uw verklaringen omtrent de oproepingen niet overeen met de verklaringen van uw broer A.(...), A.(...) (CG:1718529; O.V.: 8537044) die in tegenstelling tot u die stelt dat alle broers werden opgeroepen, er één broer werd opgeroepen, met name Y.(...) (CGVS A.(...) 2, pg. 6) van wie u dan overigens weer geen oproepingsbrief voorlegt.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat zelfs indien u zou zijn opgeroepen, quad non, u als bezwaar om uw legerdienst te vervullen uit dat de Turken de Syriërs aanvallen (CGVS 2, pg. 3). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier), worden - gezien de Turkse troepen in Syrië worden gevormd uit gespecialiseerde, professionele eenheden - dienstplichtigen niet gebruikt voor gevechtssituaties waardoor kan worden besloten dat het niet aannemelijk is dat u zou worden ingezet in gevechtssituaties in Syrië. U haalt verder geen andere elementen aan waaruit zou blijken dat u een dergelijke straf zoals wordt bepaald in hoofdstuk V van het "Handboek inzake de procedures en criteria voor het bepalen van de status van vluchteling in het licht van het Verdrag van 1951" dat bepaalt dat "de vrees voor vervolging en voor een straf wegens desertie of dienstweigering slechts als basis voor de erkenning van de vluchtelingenstatus kan dienen als er wordt bewezen dat de verzoeker voor het militair misdrijf een buitensporige strenge straf zou krijgen wegens zijn ras, religie, nationaliteit, zijn behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuigingen" zou worden opgelegd.

Gelet op alle elementen in uw administratieve dossier kunnen wij ook niet van oordeel zijn dat uw dienstweigering kan worden gelijkgesteld met een vorm van gewetensbezwaar ingegeven door politieke overtuigingen en ook niet dat de Turkse autoriteiten u dergelijke overtuigingen zouden kunnen aanrekenen. Verder kan er uit de beschikbare informatie of uit de elementen in uw administratief dossier niet worden geconcludeerd dat er sprake zou zijn van onevenredige, discriminatoire, disproportionele bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u dan ook niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

In verband met de eventuele toepassing van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 blijkt uit een grondig onderzoek van de huidige veiligheidssituatie in Turkije (zie kopieën bij het administratieve dossier) dat de veiligheidsproblemen zich hoofdzakelijk voordoen in het zuidoosten van het land in het kader van conflicten tussen de autoriteiten en de PKK en, elders in het land, in het kader van sporadische terreuraanslagen.

De gewapende conflicten tussen de PKK en de Turkse autoriteiten vinden plaats in sommige regio's in het oosten en vooral in het zuidoosten van Turkije.

Hoewel de Turkse autoriteiten en de PKK elkaar in het kader van het conflict als doelwit nemen, vallen er zijdelings burgerslachtoffers te betreuren, vooral in de provincies Mardin, Sirnak, Bitlis en Diyarbakir. Op basis van de informatie in uw administratieve dossier blijkt echter dat de slachtoffers grotendeels vallen bij de oorlogvoerende kampen en dat het aantal zijdelingse burgerslachtoffers van de conflicten vanaf mei 2016 duidelijk gedaald is. Deze daling wordt toegeschreven aan de verplaatsing van de conflicten, die "meestal weinig intensief" worden genoemd, van de steden naar de plattelandsgebieden vanaf de lente van 2016. Tussen de lente van 2016 en de datum waarop de informatie in uw administratieve dossier werd geüpdatet, vielen er geen honderden maar tientallen zijdelingse slachtoffers. Merk bovendien op dat er op 17 augustus 2017 nog maar drie tijdelijke avondklokken van kracht waren in de plattelandsdistricten Diyarbakir, Hakkari en Bitlis. Ten slotte blijkt dat de Turkse autoriteiten hoofdzakelijk in Sur (getroffen wijk van de stad Diyarbakir) en Nusaybin, en ook in Yuksekova (provincie Hakkari), Cizre, Silopi en Idil (provincie Sirnak) grootscheepse operaties uitvoeren om de woningen die werden vernietigd als gevolg van de conflicten, herop te bouwen. Wegens de doelgerichte aard van de confrontaties tussen de Turkse autoriteiten en de PKK, de aanzienlijke daling van het aantal zijdelingse burgerslachtoffers, de opmerkelijke daling van het aantal avondklokken en de verplaatsing van de conflicten naar de plattelandsgebieden kunnen we niet besluiten dat u alleen wegens uw aanwezigheid in het zuidoosten van Turkije een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven en uw persoon loopt wegens willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Buiten de gebieden die werden getroffen door de gevechten tussen de Turkse veiligheidstroepen en de Koerdische gewapende groepen kende Turkije in 2017 twee terreuraanslagen (in Istanboel en Izmir) door Daesh en door de PKK, die zowel militaire als burgerdoelwitten viseerden. Bij deze aanslagen vielen 41 burgerslachtoffers. Uit de beschikbare elementen die bij het administratieve dossier werden gevoegd, blijkt dat behalve deze aanslagen die plaatsvonden op nieuwjaarsdag 2017 en op 5 januari 2017, Turkije geen andere terreuraanslagen buiten de regio van het zuidoosten in 2017 heeft gekend. Deze aanslagen zijn dus beperkt qua aantal en qua slachtoffers en beperken zich tot de steden Istanbul en Izmir. Het gaat dus om afzonderlijke en sporadische gebeurtenissen die het niet mogelijk maken te besluiten dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u alleen wegens uw aanwezigheid in Turkije een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon loopt wegens willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Alle voormelde incidenten volstaan niet om te besluiten dat er op dit ogenblik in Turkije, zowel in het zuidoosten als elders in het land, een uitzonderlijke situatie bestaat waarin de omvang van het willekeurige geweld van die aard zou zijn dat er ernstige redenen zouden zijn om aan te nemen dat u alleen wegens uw aanwezigheid een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Turkije een gegronde vrees voor vervolging koestert noch heeft u aangetoond dat u er bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de overige door u aangehaalde feiten die zich in Syrië zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden.

Ter volledigheid dient te worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw broer A.(...) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat het CGVS van oordeel is dat u momenteel noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Syrië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een summiere poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten niet de waarheid te hebben verteld over zijn recent verblijf in Turkije en zijn Turkse nationaliteit, erkent verzoeker dat hij een enorm grote fout heeft gemaakt. Hij bevestigt dat hij effectief afkomstig is uit Syrië maar dat hij Syrië inderdaad vroeger heeft verlaten en de Turkse nationaliteit bekwaam. Hij heeft hierover naar eigen zeggen in het begin niet eerlijk durven vertellen omwille van de schrik die landgenoten hem hadden aangepreft. Verzoeker kende in België niets of niemand en vertrouwde op de raad van zijn landgenoten die hem adviseerden om niet te vertellen over zijn verblijf in Turkije omdat hij dan teruggestuurd zou worden. Dit is voor verzoeker absoluut geen optie, gezien zijn leven in imminent gevaar is in Turkije. Hij beseft dat hij vanaf het begin eerlijk had moeten zijn, maar hoopt dat de Raad enig begrip kan tonen voor zijn situatie. Toen hij geconfronteerd werd met de informatie van verwerende partij, heeft hij ook onmiddellijk toegegeven dat hij inderdaad over de Turkse nationaliteit beschikt. Echter, hij voelt zich helemaal geen Turk in hart en nieren. Hij is gevlucht uit Syrië om zijn leven te redden en kwam in Turkije terecht. Hij verkreeg er de nationaliteit, maar al snel bleek dat dat niet betekende dat hij als een gelijke burger werd behandeld. Immers de 'nieuwe' Turken worden onmiddellijk opgeroepen om hun dienstplicht te vervullen en werden ingezet in de oorlog in Syrië. Zij werden op die manier dan ook de dood in gestuurd. Dat overkwam eveneens verzoeker en zijn broer: beiden werden opgeroepen om zich aan te melden voor hun dienstplicht. Omdat zij heel goed beseften dat zij niet levend terug zouden keren uit deze oorlog, besloten zij dan ook om het land te verlaten. Verzoeker stelt dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Turkije. Hij zal ofwel in de gevangenis terecht komen omwille van desertie, of hij zal de oorlog in gestuurd worden waar hij niet in gelooft en waar hij gedwongen zal worden om zijn landgenoten te vermoorden. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening had moeten houden met de specifieke omstandigheden in zijn dossier. Het is niet omdat hij over de Turkse nationaliteit beschikt, dat hij er geen gevaar zou lopen op discriminatie, foltering of onmenselijke en vernederende behandeling, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat hij in Turkije nog steeds als een Syriër wordt gezien. Hij wijst erop dat Turkije de laatste jaren enorm veel Syrische vluchtelingen heeft opgevangen en dat de vijandigheid/discriminatie onder de bevolking ten aanzien van Syriërs enorm is toegenomen. Verzoeker citeert in dit verband uit het artikel *"Turkish Hostility Toward Syrian Refugees Rises, Seeps Into Election Campaign"* van 17 mei 2018 en uit het artikel *"Anti-Syrian racism in Turkey"* van 27 januari 2015. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan, geen rekening heeft gehouden met zijn profiel en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met opzet heeft trachten te misleiden door te stellen dat hij een soenniet van Arabische origine is, Syrië te hebben verlaten in 2016 en over geen enkele andere nationaliteit buiten de Syrische te beschikken, terwijl hij in werkelijkheid van Turkmeense origine is, hij ruim drie jaar in Turkije heeft gewoond alvorens naar België te vertrekken en hij tijdens zijn verblijf in Turkije de Turkse nationaliteit heeft bekomen en (ii) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Turkije, noch dat hij in geval van een terugkeer naar Turkije een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet daar (1) kan worden verwacht dat hij onmiddellijk aangeeft dat hij (ook) over de Turkse nationaliteit beschikt indien hij daadwerkelijk de Turkse dienstplicht vreest en daarenboven vreest dat hij door de Turkse overheid zal worden uitgestuurd om mee te vechten in het Syrische conflict, (2) zijn verklaringen betreffende zijn oproeping vaag, oppervlakkig en incoherent zijn en bijgevolg niet kunnen overtuigen, hij immers niet blijkt te weten of hem, net zoals de andere broers, ook een oproepingsbrief werd toegestuurd, zijn stelling dat iedereen van de broers een oproepingsbrief zou hebben ontvangen niet wordt gestaafd met enig objectief bewijsstuk daar op 18 juli 2018 enkel een kopie van een oproepingsbrief aan zijn broer F. werd voorgelegd, die echter geen enkele bewijswaarde kan bevatten gezien deze gemakkelijk te manipuleren is, en zijn verklaringen omtrent de oproepingen bovendien niet overeenstemmen met de verklaringen van zijn broer die, in tegenstelling tot hijzelf die

stelt dat alle broers werden opgeroepen, verklaart dat slechts één broer werd opgeroepen met name Y., van wie dan weer geen oproepingsbrief voorligt, (3) uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de Turkse troepen in Syrië worden gevormd uit gespecialiseerde, professionele eenheden en dat dienstplichtigen niet gebruikt worden voor gevechtssituaties waardoor kan worden besloten dat het niet aannemelijk is dat, zelfs indien hij zou zijn opgeroepen, hij zou worden ingezet in gevechtssituaties in Syrië, (4) hij geen elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hem wegens desertie of dienstweigering een buitensporige strenge straf zou worden opgelegd wegens zijn ras, religie, nationaliteit, zijn behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuigingen, het CGVS niet van oordeel kan zijn dat zijn dienstweigering kan worden gelijkgesteld met een vorm van gewetensbezwaar ingegeven door politieke overtuigingen en ook niet dat de Turkse autoriteiten hem dergelijke overtuigingen zouden kunnen aanrekenen en ook uit de beschikbare informatie of de elementen in zijn administratief dossier niet kan worden geconcludeerd dat er sprake zou zijn van onevenredige, discriminatoire, disproportionele bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf en (5) de veiligheidsproblemen die zich hoofdzakelijk voordien in het zuidoosten van het land in het kader van conflicten tussen de autoriteiten en de PKK en elders in het land in het kader van sporadische terreuraanslagen niet volstaan om te besluiten dat er op dit ogenblik in Turkije, zowel in het zuidoosten als elders in het land, een uitzonderlijke situatie bestaat waarin de omvang van het willekeurig geweld van die aard zou zijn dat er ernstige redenen zouden zijn om aan te nemen dat hij alleen wegens zijn aanwezigheid een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 oktober 2018 (CG nr. 1718527), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, BS. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling *“het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft”* verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zowel over de Syrische als de Turkse nationaliteit beschikt, hetgeen hij ook uitdrukkelijk bevestigt in het verzoekschrift. Hij dient in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aldus aan te tonen dat geen van beide nationale overheden hem de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden.

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Turkije.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in het bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Wat uw vrees ten aanzien van Turkije betreft, stelt u niet naar Turkije terug te kunnen keren daar u werd opgeroepen om u bij het Turkse leger aan te melden en u vreest te zullen moeten strijden in Syrië (CGVS 2, pg.3).*

Allereerst dient er evenwel te worden opgemerkt dat u er niet voor terugdeinst ronduit frauduleuze verklaringen af te leggen teneinde een internationaal beschermingsstatuut te bekomen. Niet alleen ondermijnt dit in ernstige mate uw algehele geloofwaardigheid. Indien u daadwerkelijk de Turkse dienstplicht vreest en daarenboven vreest dat u door de Turkse overheid zal worden uitgestuurd om mee te vechten in het Syrische conflict kan er ook worden verwacht dat u onmiddellijk aangeeft dat u (ook) over de Turkse nationaliteit beschikt. De vaststelling dat u, en uw broer, dit niet doen ondermijnt dan ook evenzeer in grote mate de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ten opzichte van Turkije. Het ongeloofwaardig karakter van de verzoeken van uzelf en uw broer wordt bevestigd door volgende vaststellingen. Uw verklaringen betreffende uw oproeping zijn vaag, oppervlakkig, incoherent en kunnen bijgevolg niet overtuigen. U stelt dat iedereen van uw broers werd opgeroepen en zij reeds voor uw vertrek uit Turkije een oproepingsbrief zouden hebben ontvangen (CGVS 2, pg.3). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u niet blijkt te weten of ook u een oproepingsbrief werd toegestuurd (CGVS 2, pg.3). Nochtans besloot u wel Turkije te verlaten en zouden uw broers tot op heden nog steeds in Turkije woonachtig zijn (CGVS 2, pg.3). U stelt dat uw broers in het zwart werken en zich niet laten zien (CGVS 2, pg.3). Dit valt echter allerminst af te leiden uit de facebookprofielen van uw broers waaruit duidelijk blijkt dat zij hun dagdagelijkse leven verderzetten en hierover ook berichten. Handelingen die niet meteen een onderduiken typeren. Hiermee geconfronteerd poneert u enkel dat zij wel degelijk werden opgeroepen (CGVS 2, pg.3). Een stelling die u overigens niet staft met enig objectief bewijsstuk daar u op 18 juli 2018 enkel een kopie van een oproepingsbrief aan uw broer F.(...) voorlegt. Een kopie kan echter geen enkele bewijswaarde bevatten gezien deze gemakkelijk manipuleerbaar zijn. Bovendien stemmen uw verklaringen omtrent de oproepingen niet overeen met de verklaringen van uw broer A.(...), A.(...) (CG:1718529; O.V.: 8537044) die in tegenstelling tot u die stelt dat alle broers werden opgeroepen, er één broer werd opgeroepen, met name Y.(...) (CGVS A.(...) 2, pg. 6) van wie u dan overigens weer geen oproepingsbrief voorlegt.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat zelfs indien u zou zijn opgeroepen, quad non, u als bezwaar om uw legerdienst te vervullen uit dat de Turken de Syriërs aanvallen (CGVS 2, pg. 3). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier), worden - gezien de Turkse troepen in Syrië worden gevormd uit gespecialiseerde, professionele eenheden - dienstplichtigen niet gebruikt voor gevechtssituaties waardoor kan worden besloten dat het niet aannemelijk is dat u zou worden ingezet in gevechtssituaties in Syrië. U haalt verder geen andere elementen aan waaruit zou blijken dat u een dergelijke straf zoals wordt bepaald in hoofdstuk V van het “Handboek inzake de procedures en criteria voor het bepalen van de status van vluchteling in het licht van het Verdrag van 1951” dat bepaalt dat “de vrees voor vervolging en voor een straf wegens desertie of dienstweigering slechts als basis voor de erkenning van de vluchtelingenstatus kan dienen als er wordt bewezen dat de verzoeker voor het militair misdrijf een buitensporige strenge straf zou krijgen wegens zijn ras, religie, nationaliteit, zijn behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuigingen” zou worden opgelegd.

Gelet op alle elementen in uw administratieve dossier kunnen wij ook niet van oordeel zijn dat uw dienstweigering kan worden gelijkgesteld met een vorm van gewetensbezwaar ingegeven door politieke overtuigingen en ook niet dat de Turkse autoriteiten u dergelijke overtuigingen zouden kunnen aanrekenen. Verder kan er uit de beschikbare informatie of uit de elementen in uw administratief dossier niet worden geconcludeerd dat er sprake zou zijn van onevenredige, discriminatoire, disproportionele bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft.

Zo valt de stelling in het verzoekschrift dat zowel verzoeker als zijn broer in Turkije werden opgeroepen om zich aan te melden voor hun dienstplicht, niet te rijmen met hun verklaringen zoals zij deze hebben afgelegd ten overstaan van het Commissariaat-generaal en waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker, noch zijn broer weten of hen al dan niet persoonlijk een oproepingsbrief werd toegestuurd (administratief dossier, stuk 6A, gehoor CGVS dd. 19/06/2018, p. 3-4 en gehoor CGVS dd. 19/06/2018 broer, p. 4). Het hoeft geen betoog dat deze onwetendheid de aangehaalde vrees om de dienstplicht te moeten vervullen in ernstige mate ondermijnt. Verzoeker en zijn broer brengen overigens niet het minste begin van bewijs bij dat zij effectief zouden zijn opgeroepen om hun legerdienst te vervullen. Zoals correct wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, legden verzoeker en zijn broer bovendien manifest tegenstrijdige verklaringen af over welke broer(s) een oproepingsbrief zouden hebben ontvangen, vaststellingen welke in het verzoekschrift volledig ongemoeid worden gelaten. Dat verzoeker en zijn broer niet in staat blijken te zijn om hieromtrent eensluidende verklaringen af te leggen, haalt meteen ook de bewijswaarde onderuit van de oproepingsbrief die aan hun broer F. zou zijn toegestuurd, waarvan overigens slechts een kopie wordt neergelegd die geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit. Verzoeker volhardt in zijn bewering dat Syriërs die de Turkse nationaliteit hebben verkregen onmiddellijk werden opgeroepen om hun dienstplicht te vervullen en werden ingezet in de oorlog in Syrië, doch brengt niet de minste informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *"Turquie. Le service militaire"* van 11 oktober 2018), waaruit blijkt dat enkel professionele, gespecialiseerde commando-eenheden worden ingezet in gevechtssituaties en dienstplichtigen hieraan niet deelnemen (p. 12-15), niet correct zou zijn. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van deze informatie dan ook terecht besluiten dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk zou zijn opgeroepen voor zijn legerdienst, zou worden ingezet in gevechtssituaties in Syrië. Met het louter volharden in zijn beweringen in dit verband, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Waar verzoeker nog poneert dat hij in de gevangenis terecht zal komen omwille van desertie, benadrukt de Raad dat deze door verzoeker aangehaalde vrees op zich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch binnen het kader van de definitie van de subsidiaire bescherming vermits het tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat behoort om een militaire dienstplicht in te stellen en eventuele sancties te voorzien in hoofde van diegenen die er zich zonder valabele reden aan onttrekken. Een dienstweigeraar/deserteur kan slechts beschouwd worden als vluchteling als hij kan aantonen dat hij ten gevolge van zijn dienstweigering/desertie onevenredig zwaar zal worden bestraft wegens zijn ras, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat hij omwille van een eventuele dienstweigering onevenredig zwaar zal worden bestraft om één van voormelde redenen. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het poneren dat zijn leven in imminent gevaar is in Turkije en dat hij er gevaar loopt op discriminatie, foltering of onmenselijke en vernederende behandeling, waarmee hij echter niet vermag hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch zijn geloofwaardigheid te stellen en waarmee hij er dienvolgens evenmin in slaagt een gegronde vrees voor vervolging omwille van een eventuele dienstweigering aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat hij in Turkije nog steeds wordt aanzien als Syriër en dat de vijandigheid/discriminatie onder de Turkse bevolking ten aanzien van Syriërs de laatste jaren enorm is toegenomen, en hij in dit verband citeert uit het artikel *"Turkish Hostility Toward Syrian Refugees Rises, Seeps Into Election Campaign"* van 17 mei 2018 en uit het artikel *"Anti-Syrian racism in Turkey"* van 27 januari 2015, benadrukt de Raad dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op het lijden van ernstige schade inhoudt. Om tot de toekenning van internationale bescherming te leiden moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt en waartegen de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoeker toont dit geenszins *in concreto* aan. Hij maakte doorheen zijn verklaringen immers geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen. Verzoeker verklaarde slechts: *"In Turkije kunnen we niet leven omdat ik chef op mijn werk normaal, ik weet wat ik daar doe, maar in Turkije, in plaats van 500 te betalen, geven ze mij maar 200. Het is minder dan de anderen en niet genoeg om mijn gezin te onderhouden."* (administratief dossier, stuk 6B, gehoor CGVS dd. 5/06/2018). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud voegde hij hieraan toe: *"In Turkije hebben we geen leven. Ik heb vijf kinderen die niet naar school gaan. Geen werk. Ik heb altijd in Syrië gewoond en Turkije betekent niets voor mij. Maar wat is uw vrees? De levensomstandigheden. Mijn kinderen hebben daar geen leven en ik wil ze naar hier doen overkomen. (...) U sprak al over de omstandigheden in Turkije, heeft u een andere vrees? Waarom hebben we de Turkse nationaliteit gekregen. Het achterliggende idee is dat zij Syrië binnenvielen en daarom hebben ze ons een nationaliteit gegeven. Iedereen die de Turkse nationaliteit heeft gekregen, werd naar Syrië gestuurd. (...) Anders nog zaken ten aanzien van Turkije? Dat is het."*

Nochtans worden we behandeld als Syriërs. We hebben geen rechten. **In welke zin dan? Qua werk, qua huurprijzen. Voor werk, de turken krijgen een ander tarief dan wij. Heeft u ooit problemen gekend met de Turkse autoriteiten?** Nee, enkel dat mijn broers een oproepingsbrief hebben gekregen en ze willen weggaan. Het zou wel kunnen dat ik ook een brief heb gekregen.” (administratief dossier, stuk 6A, gehoor CGVS dd. 19/06/2018, p. 3-4). Verzoeker brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Turkije persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hij beperkt zich immers louter tot het verwijzen naar algemene informatie, zonder deze te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie, wat niet kan volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten dat hij ten aanzien van Turkije een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan doen gelden. De door verzoeker aangehaalde informatie handelt over xenofobie, racisme en haatmisdrijven tegen Syriërs in Turkije doch nergens uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij of zijn familie ooit persoonlijk met dergelijke problemen geconfronteerd zijn geweest. Met het louter aanhalen van algemene informatie, slaagt verzoeker er dan ook niet in een vrees voor xenofobie, racisme en haatmisdrijven te concretiseren.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Turkije zou hebben gekend of zal kennen.

2.6.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Turquie. Situation sécuritaire*” van 13 september 2018) als volgt: “*In verband met de eventuele toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 blijkt uit een grondig onderzoek van de huidige veiligheidssituatie in Turkije (zie kopieën bij het administratieve dossier) dat de veiligheidsproblemen zich hoofdzakelijk voordoen in het zuidoosten van het land in het kader van conflicten tussen de autoriteiten en de PKK en, elders in het land, in het kader van sporadische terreuraanslagen.*

De gewapende conflicten tussen de PKK en de Turkse autoriteiten vinden plaats in sommige regio's in het oosten en vooral in het zuidoosten van Turkije. Hoewel de Turkse autoriteiten en de PKK elkaar in het kader van het conflict als doelwit nemen, vallen er zijdelings burgerslachtoffers te betreuren, vooral in de provincies Mardin, Sirnak, Bitlis en Diyarbakir. Op basis van de informatie in uw administratieve dossier blijkt echter dat de slachtoffers grotendeels vallen bij de oorlogvoerende kampen en dat het aantal zijdelingse burgerslachtoffers van de conflicten vanaf mei 2016 duidelijk gedaald is. Deze daling wordt toegeschreven aan de verplaatsing van de conflicten, die “meestal weinig intensief” worden genoemd, van de steden naar de plattelandsgebieden vanaf de lente van 2016. Tussen de lente van 2016 en de datum waarop de informatie in uw administratieve dossier werd geüpdatet, vielen er geen honderden maar tientallen zijdelingse slachtoffers. Merk bovendien op dat er op 17 augustus 2017 nog maar drie tijdelijke avondklokken van kracht waren in de plattelandsdistricten Diyarbakir, Hakkari en Bitlis. Ten slotte blijkt dat de Turkse autoriteiten hoofdzakelijk in Sur (getroffen wijk van de stad Diyarbakir) en Nusaybin, en ook in Yuksekova (provincie Hakkari), Cizre, Silopi en Idil (provincie Sirnak) grootscheepse operaties uitvoeren om de woningen die werden vernietigd als gevolg van de conflicten, herop te bouwen. Wegens de doelgerichte aard van de confrontaties tussen de Turkse autoriteiten en de PKK, de aanzienlijke daling van het aantal zijdelingse burgerslachtoffers, de opmerkelijke daling van het aantal avondklokken en de verplaatsing van de conflicten naar de plattelandsgebieden kunnen we niet besluiten dat u alleen wegens uw aanwezigheid in het zuidoosten van Turkije een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven en uw persoon loopt wegens willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Buiten de gebieden die werden getroffen door de gevechten tussen de Turkse veiligheidstroepen en de Koerdische gewapende groepen kende Turkije in 2017 twee terreuraanslagen (in Istanboel en Izmir) door Daesh en door de PKK, die zowel militaire als burgerdoelwitten viseerden. Bij deze aanslagen vielen 41 burgerslachtoffers. Uit de beschikbare elementen die bij het administratieve dossier werden gevoegd, blijkt dat behalve deze aanslagen die plaatsvonden op nieuwjaarsdag 2017 en op 5 januari 2017, Turkije geen andere terreuraanslagen buiten de regio van het zuidoosten in 2017 heeft gekend. Deze aanslagen zijn dus beperkt qua aantal en qua slachtoffers en beperken zich tot de steden Istanbul en Izmir. Het gaat dus om afzonderlijke en sporadische gebeurtenissen die het niet mogelijk maken te besluiten dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u alleen wegens uw aanwezigheid in Turkije een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon loopt wegens willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980.

Alle voormelde incidenten volstaan niet om te besluiten dat er op dit ogenblik in Turkije, zowel in het zuidoosten als elders in het land, een uitzonderlijke situatie bestaat waarin de omvang van het willekeurige geweld van die aard zou zijn dat er ernstige redenen zouden zijn om aan te nemen dat u alleen wegens uw aanwezigheid een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980."

Op 2 juli 2019 legt verwerende partij een aanvullende nota neer met de COI Focus: "Turquie – Situation sécuritaire" van 28 maart 2019. Daaruit blijkt dat er geen significante negatieve wijzigingen zijn in de veiligheidssituatie.

Verzoeker betwist deze evaluatie van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal niet, noch brengt hij gegevens bij waaruit zou kunnen blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. Het gelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit wordt door verzoeker op geen enkele wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft aangetoond in geval van terugkeer naar Turkije, dient de vrees die hij zou koesteren ten aanzien van Syrië niet nader te worden onderzocht vermits een dergelijk onderzoek niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming zou kunnen leiden. Verzoekers Syrische identiteitskaart en de kopie van het uittreksel uit het burgerlijk register kunnen de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming dan ook niet in positieve zin ombuigen.

2.9. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de

Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS